

ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพ
ระหว่างประเทศ
(องค์การมหาชน)

หัตถกรรม
ที่ใกล้
สูญหาย
Forgotten
Heritage

ต้องลาย-ปานชอย

ศิลปะเชิงช่างที่ใกล้สูญหาย

“ปานซอย” คือแผ่นโลหะสังกะสีที่มีการตอก (หรือ ตอกลาย) เป็นลวดลายที่อ่อนช้อย วิจิตรงดงาม จึงเรียกว่า “ตอกลาย-ปานซอย” ถือได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ทางสถาปัตยกรรมของชาวไทยใหญ่ เอกลักษณ์ภูมิปัญญาที่บรรพบุรุษส่งต่อองค์ความรู้กันมายาวนานหลายร้อยปี ที่ใช้เพื่อการประดับตกแต่งอยู่ในส่วนของชายคา และโครงสร้างของหลังคา ให้ดูมีความอ่อนช้อยสวยงามมากขึ้น จะพบการตกแต่งประดับ “ปานซอย” ที่วิจิตรบรรจงประดับประดาอยู่ตามวัดวาอาราม ศาสนสถานต่างๆ หรือสถานที่ราชการ และพบอยู่มากในจังหวัดแม่ฮ่องสอน

การตกแต่งประดับ “ปานซอย” นั้น ซึ่งนอกจากจะแสดงถึงความงดงามโดดเด่นช่วยเสริมความอลังการให้แก่ตัวอาคารแล้ว ยังเป็นการแสดงออกถึงจิตศรัทธาของชาวไทยใหญ่ ที่เป็นพุทธศาสนิกชน ที่ทำขึ้นเพื่อเป็นพุทธบูชา และความเชื่อว่าการสร้างวิหารเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูป ซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้า การสร้างหรือการถวายสิ่งของให้วัด ผู้สร้างหรือผู้ถวายจะได้รับผลบุญมากมายในภพภาคหน้า ชาวไทยใหญ่นิยมทำลวดลายฉลุโลหะหรือปานซอยขึ้นมาเพื่อประดับประดาให้วิจิตรอลังการ งาน “ตอกลาย-ปานซอย” จึงถือเป็นงาน ที่ต้องอาศัยผู้ที่มีทั้งทักษะฝีมือเชิงช่าง และความรู้ในด้านศิลปะ จึงจะตอกหรือ ตอกลวดลายฉลุลงบนแผ่นโลหะให้เกิดความอ่อนช้อย วิจิตรงดงาม

ชาวไทยใหญ่เป็นชนเผ่าที่มีความเคร่งครัดทางด้านพระพุทธศาสนาอย่างมาก งานหัตถกรรม “ตอกลาย ปานซอย” จึงเป็นงานที่สร้างสรรค์ขึ้นด้วยจุดประสงค์ในการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา ถือเป็นงานสูงค่าที่สามารถนำมาประดับประดาได้เพียงวัดวาอารามที่ชาวแม่ฮ่องสอนให้ความเคารพนับถือเท่านั้น

ในอดีตงานปานซอยเป็นงานที่สูงค่า ถูกจำกัดไว้ว่าการจะสร้างวัดจะมีต้องขออนุญาตจากกษัตริย์ก่อนและวัดที่จะสร้างจะมีการตกแต่งมากมายไม่ได้ ถึงแม้ว่าในปัจจุบันความคิดดังกล่าวได้เลือนรางไปบ้างแล้ว แต่ก็ยังพบว่าชาวไทยใหญ่ในจังหวัดแม่ฮ่องสอนยังนิยมใช้ปานซอยไปประดับสถาปัตยกรรมในวัด เช่น โบสถ์ วิหาร ซึ่งเป็นสถานที่สำคัญและศักดิ์สิทธิ์เหมาะสมกับงานปานซอยที่สูงค่า

ต่อมานงานปานซอยได้มีวิวัฒนาการทางด้านวัสดุที่ใช้และลวดลายที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ประกอบกับยุคสมัยที่เปลี่ยนไปทำให้งานตอกลาย ปานซอยถูกนำมาใช้ประดับตกแต่งอาคารสถานที่ ที่นอกเหนือจากงานที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา จุดประสงค์ในการสร้างสรรค์งานตอกลาย ปานซอยของชาวไทยใหญ่ที่ทำขึ้นเพื่อทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาแปรเปลี่ยนไป เป็นการสร้างสรรค์งานขึ้นเพื่อใช้ประดับตกแต่งสถานที่เพื่อเพิ่มความงดงามตามสถานที่ต่าง ๆ เช่น ชุมเจ้าฟ้าเจ้าแผ่นดิน บ้านเรือนผู้มียศศักดิ์ เป็นต้น

แม้งานปานซอยจะเป็นงานที่คนไทยได้รับแบบอย่างมาจากงานหัตถกรรมของชาวพม่า ฝีมือของช่างไทยได้มีการพัฒนาทั้งรูปแบบและลวดลายบนงานปานซอยขึ้นใหม่ให้มีความสอดคล้องเหมาะสมกับวิถีชีวิตของชาวไทย จนสามารถสร้างเอกลักษณ์งานปานซอยได้มีรูปแบบที่งดงามล้ำค่าไม่เหมือนชาติใด

คุณค่า ความสำคัญทางวัฒนธรรม ของงานต้องลาย ปานชอย

ปานชอย เป็นงานหัตถกรรมที่ถือเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวแม่ฮ่องสอน ที่มีลักษณะเป็นงานต้องลาย หรือฉลุลาตลายลงบนแผ่นโลหะ มีจุดประสงค์ในการนำมาประดับตกแต่งชายคา หรือโครงสร้างของอาคารสถานที่ให้เกิดความวิจิตรงดงาม จนกลายเป็นเอกลักษณ์ของสถาปัตยกรรมที่พบเห็นได้อย่างแพร่หลายในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ซึ่งในอดีตนิยมใช้ตกแต่งประดับประดาตามวัดวาอารามเท่านั้น วัสดุที่ใช้ทำการต้องลาย จะเป็นโลหะ เช่น เงิน หรือสังกะสี แต่ปัจจุบันหันมาใช้อลูมิเนียมกันมากขึ้นเนื่องจากมีอายุการใช้งานที่ยาวนานกว่า ไม่เป็นสนิมและยังมีความแวววาวสวยงามตลอดอายุการใช้งาน

ในอดีตการทำงานต้องลาย ปานชอยต้องใช้ช่างที่มีประสบการณ์และมีความชำนาญมาก เนื่องจากวัดดูดิบที่นำมาใช้มีต้นทุนที่สูง หากช่างไม่มีความชำนาญมากพออาจส่งผลให้วัดดูดิบเสียหายและไม่สามารถนำมาใช้ได้ อีกทั้งงานปานชอยมีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา ช่างจึงต้องทำให้สุดฝีมือเพื่อเป็นการทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาที่มีค่าสูงสุดตามความเชื่อของชาวไทยใหญ่ และชาวแม่ฮ่องสอนที่มีความเคร่งครัดและยึดถือพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่งทางจิตใจ ในความเชื่อทางศาสนาพุทธเป็นปัจจัยส่งเสริมให้มีการสร้างสรรค์งานศิลปะหรือศาสนสถานขึ้นเพื่อตอบสนองต่อความเชื่อเหล่านั้น เช่น ความเชื่อเกี่ยวกับสวรรค์ซึ่งถือว่าเป็นที่อยู่ของเทพยดา จึงทำให้เกิดการตกแต่งสถานที่ให้สวยงาม ดังนั้นในการสร้างวิหารซึ่งเป็นที่ประดิษฐานของพระพุทธรูปซึ่งถือว่าเป็นตัวแทนของพระพุทธเจ้าในอนาคต คือ พระศรีอาริย์เมตตรัยซึ่งประทับอยู่สวรรค์ชั้นดุสิต จึงย่อมต้องมีการประดับตกแต่งให้วิจิตรอลังการ ดังนั้นชาวไทยใหญ่จึงนิยมประดับประดาด้วยลาวดลายฉลุโลหะที่วิจิตรงดงาม เพื่อสื่อถึงดินแดนแห่งสรวงสวรรค์

อีกทั้งผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนมีความเชื่อว่า การสร้างหรือการถวายสิ่งของให้วัด ผู้สร้างหรือผู้ถวายจะได้รับผลบุญอันสูงสุดส่งไปถึงภพภูมิหน้า จึงทำให้งาน “ต้องลาย ปานชอย” ได้รับความนิยมในการทำขึ้นเพื่อนำมาประดับประดาตกแต่งสถานที่ให้มีความงดงาม ช่างที่จะสามารถต้องลาย ปานชอยได้นั้นจึงต้องเป็นผู้มีใจรัก มีความอดทน และฝีมือชั้นเยี่ยม เพราะเป็นงานที่ต้องผ่านการฝึกฝนมาเป็นระยะเวลานาน ต้องใช้ทักษะฝีมือในทุกขั้นตอน เพื่อให้ได้งานที่ละเอียดประณีตสูงสุดไม่สามารถใช้เครื่องจักรทดแทนได้ ดังที่บรรพบุรุษได้มีการสืบทอดต่อกันมานับหลายร้อยปี

เอกลักษณ์ทางกายภาพ และเอกลักษณ์
ที่โดดเด่นในงานต้องลาย ปานชอย

เอกลักษณ์ทางภูมิปัญญาในงาน “ต้องลาย ปานชอย” ของชาวแม่ฮ่องสอน มีจุดประสงค์หลักคือ ใช้ในการประดับโครงสร้างของหลังคาให้ดูมีความโดดเด่น ในอดีตใช้ประดับเฉพาะวัดวาอาราม หรือสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาเท่านั้น ด้วยความเชื่อของชาวไทยใหญ่ที่ว่า “ปานชอย” เป็นงานหัตถกรรมชั้นสูง สามัญชนธรรมดาจึงไม่ควรสร้างสรรคงานเพื่อนำมาใช้ส่วนตน

เอกลักษณ์ในการฉลุโลหะลวดลาย หรือการต้องลาย ปานชอยจึงมีความเชื่อมโยงเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา คติ ความเชื่อ ที่ถูกสืบทอดต่อกันมาจากบรรพบุรุษ แฝงอยู่ในลวดลายที่ทำการฉลุ หรือตอก (ต้อง) ลงไปในเนื้อโลหะ ลวดลายจะถูกวาดร่างลงในกระดาษ ก่อนที่จะนำไปเป็นต้นแบบในการสลักลวดลายลงบนแผ่นโลหะ โดยมีลวดลายที่นิยม เช่น ลายหมากแก่ (ใบสับปรด) นิยมนำไปประดับในบริเวณจั่ว เป็นต้น ส่วนลวดลายอื่น ๆ เช่น ลายกะหล่งตอง ปานหย่อน ปานถ้อง ลายหมอกพอง ลายหมอกนอนเครือ ลายหมากแก่ เป็นต้น คำว่า หมอกนอนเครือ หมายถึงการใช้ความยาวของแผ่นสังกะสีแต่ละแผ่น 180 เซนติเมตร บางแผ่นก็ยาว 240 เซนติเมตร คำว่าหมอกนอนเครือ จึงมีความหมายว่า ยาวไปทั้งหมด

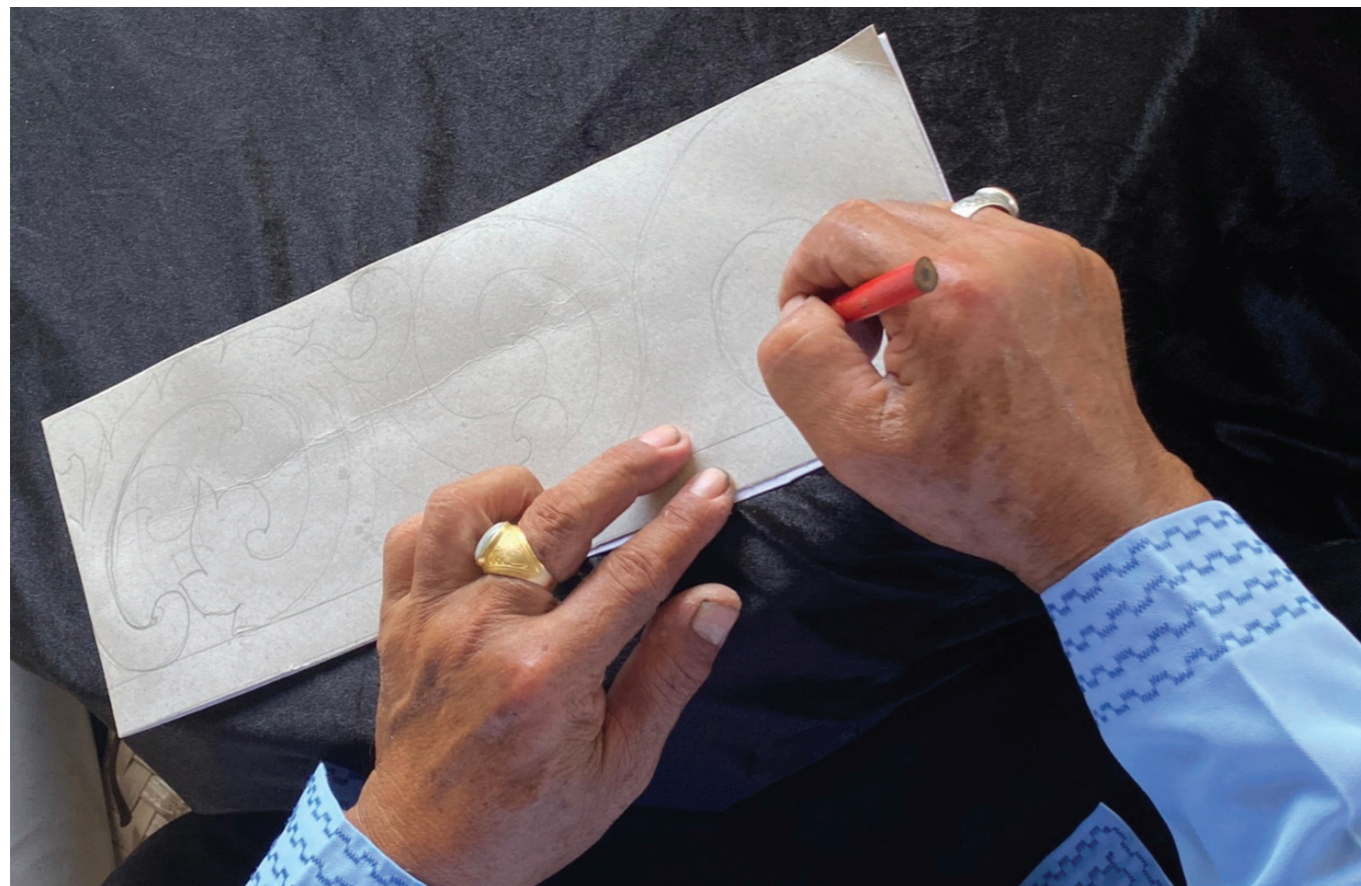
ปานชอย นิยมนำมาประดับเฉพาะบริเวณที่สำคัญของวัด โดยเฉพาะส่วนที่เป็นชายคา หน้าจั่วของโบสถ์และวิหาร และอาคารที่พระมหากษัตริย์ทรงสร้างถวายให้กับพระสงฆ์ งานปานชอยเมื่อถูกแสงแดดจะทำให้สถานที่นั้นดูสว่างไสวเพราะสีของเนื้อโลหะ สีเงิน และสีทอง ช่วยขับให้เกิดความแวววาว สะดุดตา เพราะวัดวาอารามในจังหวัดแม่ฮ่องสอน นิยมสร้างเป็นอาคารไม้ไม่ทาสี ทำให้ดูกลมกลืนไปกับธรรมชาติแต่สิ่งที่เป็นตัวทำให้อาคารนั้นมีจุดเด่นมีความสวยงามขึ้นมา คือ ลวดลายที่จะประดับในส่วนต่าง ๆ จะนิยมใช้สีเงินและสีทองซึ่งเป็นสีที่แสดงถึงความมีคุณค่า

ภูมิปัญญาที่สะท้อนทักษะเชิงช่าง และเทคนิค หรือขั้นตอน กระบวนการในงานต้องลาย ปานชอย

ในอดีตภูมิปัญญาในการสร้างสรรค์งานต้องลาย ปานชอยต้องทำด้วยมือทั้งหมด โดยเฉพาะการทำเครื่องมือในการตอกสลัก ที่ช่างต้องสร้างสรรค์ขึ้นเองให้เหมาะกับการใช้งานของตน เช่น การตีเหล็กเพื่อทำลั่ว และการประดิษฐ์ค้อน เป็นต้น แตกต่างจากในปัจจุบันที่เครื่องมือในการอำนวยความสะดวกมีให้เลือกมากมาย ทำให้งานต้องลาย ปานชอยใช้ระยะเวลาในการผลิตไม่นานเหมือนเดิมเช่นในอดีต แต่สิ่งที่ยังคงไว้คือทักษะความชำนาญของช่าง และความอดทน ที่สามารถรังสรรค์งานต้องลาย ปานชอยได้สำเร็จ

เทคนิค หรือขั้นตอน กระบวนการในการสร้างสรรค์ผลงานต้องลาย ปานชอยที่สำคัญ มีดังนี้

- การตรวจสอบสถานที่ที่ตรวจดูโครงสร้าง ที่จะประดับปานชอย เพื่อออกแบบลวดลายให้มีความเหมาะสมกับโครงสร้าง
- ออกแบบลวดลาย โดยวาดร่างลงบนกระดาษโดยเริ่มทำจากลายพองเพราะเป็นลวดลายที่ต้องใช้ทุกที่ หากขึ้นต้นด้วยลายพองแล้วไม่ผิดแน่นอนวัดความยาวทั้งหมดว่ากี่เมตร

- เมื่อออกแบบลวดลายเสร็จจึงนำกระดาษมาเจาะตามลวดลายที่วาดไว้ แล้วนำมาวางลงบนแผ่นสังกะสีหรือแผ่นโลหะที่จะทำการฉลุลวดลาย
- นำปากกาวาดลงบนแผ่นสังกะสีตามลวดลายบนกระดาษที่เจาะไว้แล้ว

- ใช้สว่าและค้อนทำการฉลุสวดลายตามที่วาดไว้ แล้วทำสวดลายตามเครื่องต่าง ๆ ให้มีความชัดเจนขึ้นมา ถ้ากรณีที่ไม่มีสว่า จะมีการเจาะ 2 แบบ คือ สว่าไขปลากับสว่าเส้นไหม ใส่ไปตามเครื่องของสว่า
- นำแผ่นสังกะสีที่ฉลุเรียบร้อยแล้วไปประกอบกับโครงสร้าง โดยต้องประกอบจากข้างบนลงข้างล่างเพื่อป้องกันไม่ให้สังกะสีบิดงอ
- ตรวจสอบความสวยงาม เป็นอันเสร็จสิ้น

ครูสมิคร สุขศรี
ครูช่างศิลปหัตถกรรม ประจำปี 2560

การอนุรักษ์สืบสานภูมิปัญญา ของงานต้องลาย ปานชอย

ภูมิปัญญาการทำงานต้องลาย ปานชอย เป็นงานที่แสดงถึงความรัก ความสามัคคีของผู้คนในชุมชนในทุกยุคทุกสมัย ถ้ามีงานบุญเมื่อใดทางการจะมีการประกาศให้ชาวบ้าน โดยเฉพาะช่างที่มีฝีมือมาช่วยกันทำงานคนละไม้ละมือ เพื่อตกแต่งสถานที่ให้มีความสวยงาม งานปานชอยจึงได้กลายเป็นงานที่มีการสืบทอดภูมิปัญญาต่อกันภายในชุมชน จากผู้พบที่ได้พบเห็น สัมผัสและได้ช่วยเหลืองานกัน

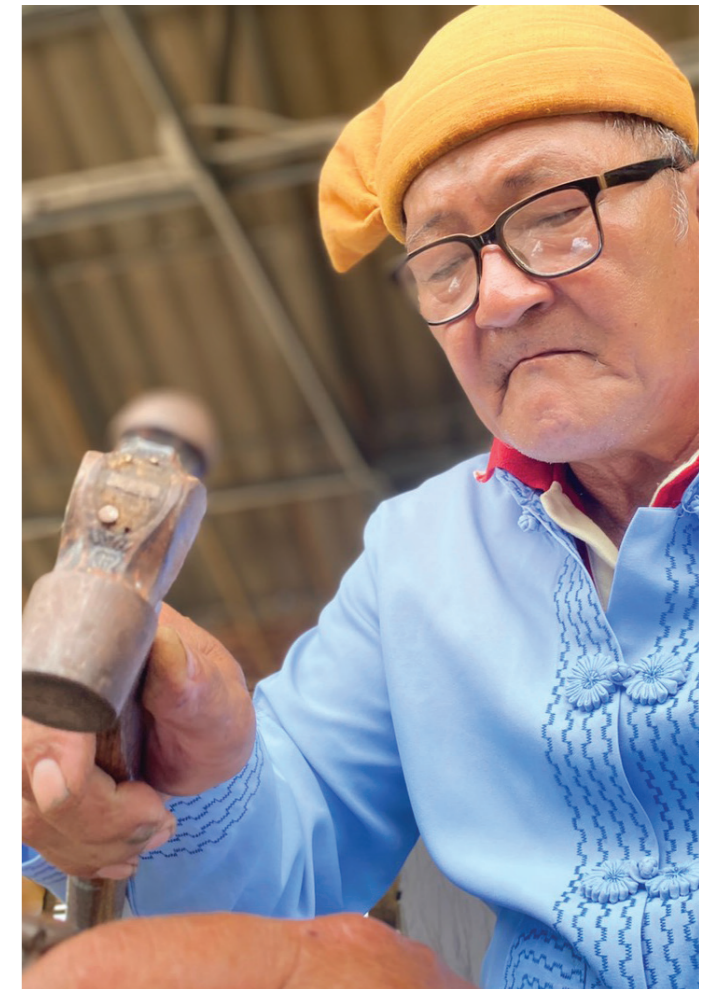
และด้วยเป็นงานโบราณที่มีกรรมวิธีที่ซับซ้อน ทำให้เยาวชนคนรุ่นใหม่ไม่เห็นความสำคัญและหันไปประกอบอาชีพอื่นที่ทำได้ง่ายกว่า คงเหลือแต่ช่างผู้สูงอายุที่ยังคงอนุรักษ์การทำงานปานชอยนี้ไว้ เป็นสาเหตุให้ภูมิปัญญาการ “ต้องลาย-ปานชอย” ก็ลดจำนวนลงไปด้วย งาน “ปานชอย” ก็เริ่มลดเลือนไปจากวิถีชีวิตของชาวแม่ฮ่องสอน จนแทบไม่มีใครรู้จักงานปานชอย และหากไม่มีการอนุรักษ์ และสืบสานต่อไป ศิลปะการต้องลาย-ปานชอย เอกลักษณ์ภูมิปัญญาที่บรรพบุรุษส่งต่อองค์ความรู้กันมายาวนานหลายร้อยปี ก็คงอาจสูญหายไปที่สุดในที่สุด

ในแต่ในวันนี้ ช่างพอมีช่างฝีมือพื้นถิ่นที่ถูกพันกับงาน ปานชอย มาเกือบทั้งชีวิต อย่าง ครูสมิคร สุขศรี ถือได้ว่าเป็นบุคคลสำคัญที่ยังคงเป็นผู้ สืบทอดศิลปะงานต้องลาย ปานชอย ให้คงอยู่ได้ในปัจจุบัน จากการเริ่มฝึกฝน ฝีมือตั้งแต่อายุได้เพียง 16 ปี และเริ่มสืบสานงานต้องลาย ปานชอยอย่าง จริงจังมาจนถึงปัจจุบัน เป็นหนึ่งในช่างฝีมือของจังหวัดแม่ฮ่องสอนที่มีทักษะ ฝีมือการต้องลาย หรือการฉลุลายลงบนแผ่นสังกะสีให้เกิดเป็นลวดลายที่ มีความวิจิตรงดงาม อันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะของชาวจังหวัดแม่ฮ่องสอน

ด้วยเจตนาที่ต้องการสืบสานงานต้องลาย ปานชอยอย่างจริงจัง ครูสมิครจึง มุ่งมั่นสร้างสรรค์เป็นลวดลายปานชอยชิ้นใหม่ด้วยการออกแบบ ลวดลายที่มีการผสมผสานลวดลายเก่าตามแบบโบราณและลวดลายที่ สร้างสรรค์ตามจินตนา จนออกมาเป็นงานปานชอยที่มีความละเอียด ประณีต ดงาม จนผู้พบเห็นให้ความสนใจและสั่งทำเรื่อยมาเพื่อนำมาทำนุบำรุง พระพุทธศาสนา โดยนิยมนำมาประดับโบสถ์ วิหาร และศาลาการเปรียญ ต่อ มาภายหลังมาก็มีการนำมาประกอบในงานบวชปอยสังลอง ทำให้งานปาน ชอย เริ่มแพร่หลายและได้รับความนิยมขึ้นอีกครั้ง

ครูสมิคร เน้นการทำงานเพื่อการอนุรักษ์งานต้องลาย ปานชอย ให้ มีความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ตามภูมิปัญญาดั้งเดิมที่บรรพบุรุษได้สืบทอด ต่อกันมา และในปัจจุบันได้พัฒนาผลงานโดยการนำต้องลาย ปานชอยมาผสม ผสานเพื่อสร้างผลงานแบบใหม่ เช่น การทำจองพารา (ปราสาทพระพุทธเจ้า) ในวันขึ้น 15 ค่ำเดือน 11 คือ วันออกพรรษา ซึ่งก่อนวันเข้าพรรษา 2 วันจะ มีผู้ติดตอม้างทำจองพาราเป็นจำนวนมาก ครูสมิครจึงเห็นช่องทางที่จะช่วย อำนวยรักษาภูมิปัญญาการทำต้องลายไว้ให้เป็นที่รู้จักมากขึ้นจึงออกแบบและ ใช้ลวดลายปานชอยมาประกอบ ซึ่งทำออกมาได้ประณีต วิจิตร ดงามกว่า แหล่งอื่น ๆ จนกลายเป็นเอกลักษณ์อันโดดเด่นที่มีผู้นิยมชมชอบในงานต้อง ลาย ปานชอย ทำให้ครูสมิครได้กลายเป็นช่างฝีมือคนสำคัญที่มีผู้รู้จักอย่าง แพร่หลายจนถึงทุกวันนี้

การถ่ายทอดส่งต่อภูมิปัญญาเพื่ออนุรักษ์สืบสาน และพัฒนาสร้างสรรค์ต่อยอดงานต้องลาย ปานชอย

กรรมต้องลาย-ปานชอย

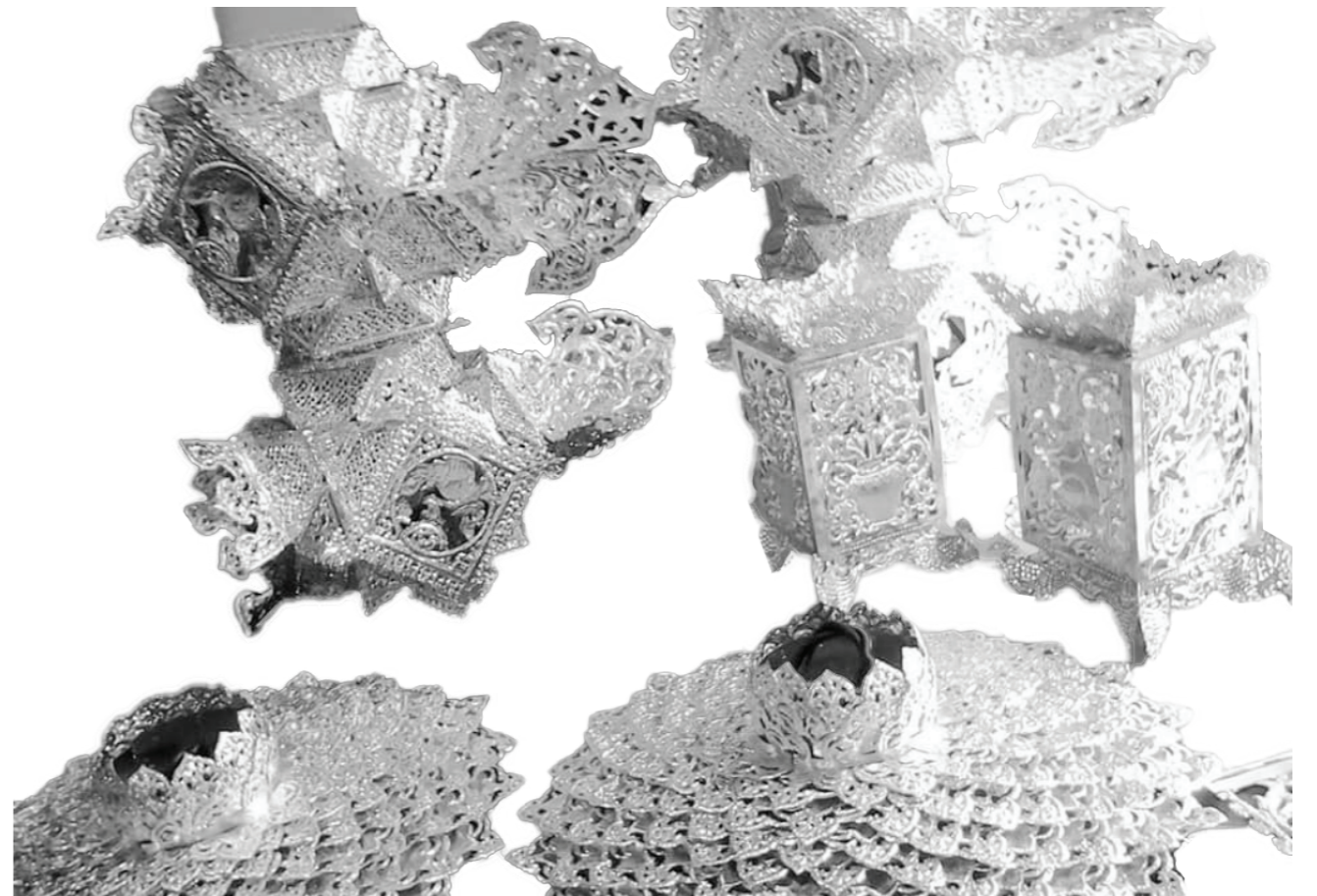
ปัจจุบันงานต้องลาย ปานชอย คงเหลือผู้ที่ยังสืบสานงานอย่างจริงจังเพียง 9 คน เท่านั้น นับว่าเป็นความน่ากังวลหากหน่วยงานต่าง ๆ ไม่ให้การสนับสนุนและต่อยอด อาจจะทำให้งานต้องลาย ปานชอย อันเป็นเอกลักษณ์ของชาวแม่ฮ่องสอนเลือนหายไปจากวิถีชีวิตของชาวแม่ฮ่องสอนในอนาคต

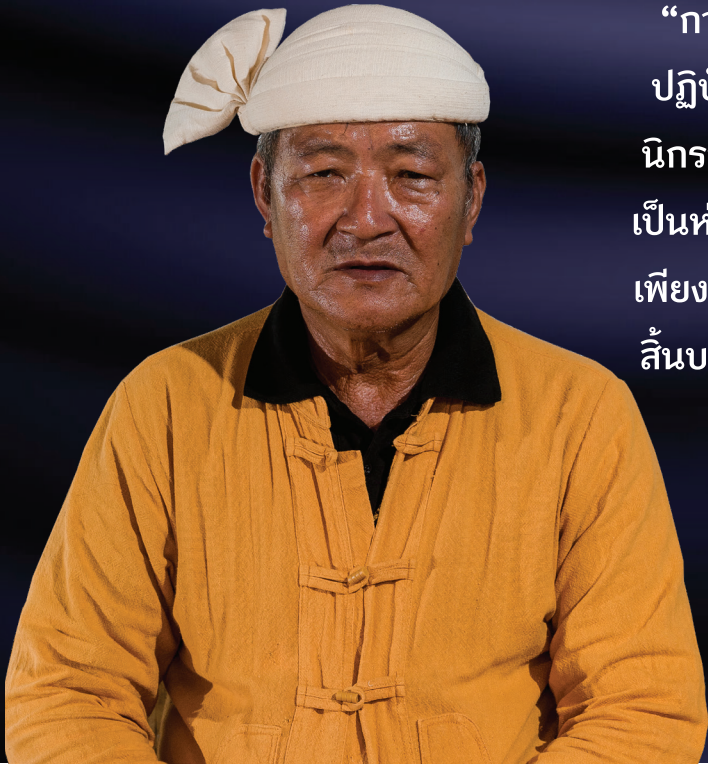
ครูสมิคร จึงได้พัฒนารูปแบบงานปานชอยให้มีความน่าสนใจอยู่เสมอ โดยในปัจจุบันได้มีการปรับปรุงประยุกต์รูปแบบและนำไปสร้างสรรค์ตามรีสอร์ท และสถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญต่าง ๆ มากมาย ซึ่งได้รับการตอบรับที่ดีและมีผู้สนใจในงานปานชอยอย่างต่อเนื่อง

ครูสมิครเล็งเห็นถึงปัญหาการขาดแคลนช่างฝีมือในการทำงานต้องลาย ปานชอยที่อยู่ในชั้นวิกฤติ จึงได้ร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐให้มีการนำองค์ความรู้ทางทักษะภูมิปัญญาไปเผยแพร่ให้แก่สถานศึกษาต่าง ๆ เพื่อหวังให้เด็กและเยาวชนเกิดความสนใจและมีความรักในด้านงานศิลปะโบราณแขนงนี้ เพื่อที่จะอนุรักษ์ให้คงอยู่สืบต่อไป

ครูสมิคร สุขศรี จึงถือเป็นหนึ่งในช่างผู้ที่มีฝีมือการ “ต้องลาย-ปานชอย” ที่เป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในจังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่หาผู้ใดเทียบได้ยากนัก และยังคงมุ่งมั่นสืบทอดศิลปะ “ต้องลาย-ปานชอย” ด้วยเจตนาที่ต้องการรักษางานศิลปะอันเก่าแก่โบราณ ให้คงอยู่ต่อไป ส่งต่อให้เยาวชนและคนในยุคปัจจุบัน ให้มากที่สุดเพื่อจะได้สืบทอดต่อกันไปได้อีกนานเท่านาน

“การทำความดีไม่มีคำว่ามากเกินไป จะนำแนวทางปฏิบัติของพ่อหลวงรัชกาลที่ 9 ที่ได้สอนให้กับพสกนิกรของพระองค์ท่านมาปฏิบัติ ด้วยรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นห่วงประชาชนของพระองค์ อยากให้รู้จักคำว่า..พอเพียง และตัวครูเองจะทำความดีไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะสิ้นลมหายใจ และจะนำสิ่งเหล่านี้ถ่ายทอดต่อไปให้คงอยู่ต่อไปชั่วลูก ชั่วหลาน”

ครูสมัคร สุขศรี

ครูช่างศิลปหัตถกรรม ประจำปี 2560

**ศูนย์ส่งเสริมศิลปาชีพ
ระหว่างประเทศ**
(องค์การมหาชน)

